

צו לפי סעיף 41 לפקודת הרופאים (נוסח חדש)

ביום 27.2.05 הורשע ד"ר גונן שגב (להלן הנקבל) על סמך הודאתו בנסיון ליבא סמים מסוכנים לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים { נוסח חדש } תשל"ג 1973 עם סעיף 25 לחוק העונשין תשל"ז – 1977, בהחזקת סמים מסוכנים לפי סעיף 7 (א) ו- 7 (ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים { נוסח חדש } תשל"ז – 1973, בזיוף מסמך בנסיבות מחמירות לפי סעיף 418 לחוק העונשין תשל"ז – 1977, בשימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות לפי סעיף 420 לחוק העונשין תשל"ז – 1977 ובקבלת דבר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין תשל"ז – 1977.

הרשעה זו, שניתנה ע"י ביהמ"ש המחוזי בת"א, התבססה על הסדר טעון במסגרתו הודה הנקבל בעבירות בהן הורשע. הסדר הטעון אפשר לנקבל לטעון לעונש ככל שיראה לו, ואולם הגביל את טעון המדינה לעונש שלא יעלה על חמש שנות מאסר בנוסף לקנס.

גזר הדין שבו פרט בית המשפט בהרחבה את רקעו ועברו של הנקבל מצד אחד, ואת שיקולי הענישה בכלל ובעיסקאות טעון בפרט ניתן ביום 30.3.05.

בטעון לעונש הושם הדגש על עברו החיובי של הנקבל בצבא, בפעולות התנדבות אזרחיות, בתרומה לחברה ובשרותו כשר בממשלת ישראל. כל אלה הובאו אמנם בחשבון על-ידי בית המשפט ואולם חרף כל ההיבטים הללו, וחרף האמור בהסדר הטעון, נותר בית המשפט בספק אם לאמץ את מגבלת עונש המאסר הכלולה בהסדר הטעון. הספקות נבעו מחומרת המעשים בהם הודה הנקבל ובהם נסיון להבריח עשרות אלפי כדורי אקסטזי לישראל, ביצוע מעשי רמיה וזיוף בכל הקשור לדרכון דיפלומטי שהיה לנקבל בעת היותו שר בממשלה. מעשים אלו כללו זיוף נתוני הדרכון ונסיון להשתמש בו כדי למנוע עריכת חיפושים על ידי משטרת הולנד בנמל התעופה סכיפהול משם ביקש הנקבל לשוב ארצה והסם בידיו. חרף הספקות שהיו לו אישר בית המשפט בסופו של דבר את עיסקת הטעון, והוא הטיל על הנקבל חמש שנות מאסר (מיום מעצרו), מאסר על תנאי של שלוש שנים וקנס של 27,500 דולרים.

ביום 6.3.05 הגיש המשנה למנכ"ל משרד הבריאות קובלנה נגד הנקבל. הוא הואשם בהתנהגות שאינה הולמת רופא לפי סעיף 41 (1) לפקודת הרופאים { נוסח חדש } תשל"ז – 1976 (להלן הפקודה), ובביצוע עבירה פלילית שלא לפי הפקודה, לפי סעיף 41 (5) לפקודה.

שר הבריאות מינה ועדה לפי סעיף 44 לפקודה.

על הועדה הוטל לשמוע את שיש לנקבל להשמיע, וכן לאסוף ולרכז את החומר הרלבנטי הנדרש כדי להמליץ לשר הבריאות כיצד להגיב על מעשה הנקבל.

ב- 3.11.06 העבירה הועדה לשר הבריאות דו"ח לפי סעיף 44 (ה) לפקודה. סמכויות שר הבריאות לפי סעיף 41 לפקודה הואצלו אלי, ובעקבות כך הועבר אלי דו"ח הועדה. בדו"ח זה ממליצה הועדה לשלול את רשיון הנקבל לצמיתות.

הקוטביות שאין קיצונית הימנה בין ליבת התיפקוד של רופא, שהיא שמירה על חיי אדם וריפוי מחוליו ככל שניתן, לבין גרימת נזק רפואי על ידי החדרתם לאוכלוסיה של סמים אסורים, איננה ניתנת ליישב ולגישור. דברים אלו נכונים ביתר שאת בענינו, כשהנקבל ביקש ליבא לישראל עשרות אלפי כדורי אקסטזי לא מתוך מצוקה כלכלית, אלא לשם בצע כסף בלבד.

תאוות הבצע גברה על מינימום הריסון שהיה מתבקש ממי שכיהן כשר בממשלת ישראל, ויש בכך כדי להראות שאין לנקבל בלמים פנימיים והוא נעדר כוחות ריסון. הפגיעה בבריאות אוכלוסיה שלימה לא הטרידה אותו, כשם שהיותו שר לשעבר לא מנע ממנו לפעול כמבריק סמים.

די היה באטימות שגילה הנקבל לשלומה ולבריאותה של אוכלוסיית צרכני הסם כדי לשלול ממנו את רשיונו, "הנתנה תוקף" הנוסף שיש בענינו, המצביע על העדר בלמים ומשמעת, לא מותר ספק בתוצאה אליה צריך להגיע.

לדעת הועדה התוצאה צריכה להיות שלילת רשיון הנקבל, וזוהי המלצתה לשר הבריאות. המלצה זו מקובלת עלי ואני מורה שרשיון הנקבל לעסוק ברפואה יישלל לצמיתות החל מהיום.

ניתן היום _____

ו. זילר

נשיא (בדימוס) של ביהמ"ש המחוזי בירושלים